ECLI:LV:AT:2019:1129.A420297115.4.S
Lieta Nr. A420297115, SKA-134/2019
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
SPRIEDUMS
Rīgā 2019.gada 29.novembrī

Tiesa šādā sastāvā: senatori Anita Kovaļevska, Andris Guļāns, Veronika Krūmiņa

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par atļauju strādāt par pedagogu, sakarā ar /pers. A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2017.gada 13.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. A/ 2014.gada 23.decembrī vērsās Izglītības kvalitātes valsts dienestā, lūdzot izsniegt atļauju strādāt par pedagogu sporta skolā /Nosaukums/.

Dienests pieteicējam 2015.gada 30.janvāra vēstulē Nr. 1-19.2/29 norādīja, ka, ņemot vērā Izglītības likuma 50.pantā noteiktos ierobežojumus, dienestam nav tiesību lemt par atļauju strādāt par pedagogu un pieteicējam šādu tiesību šobrīd nav.

Arī Izglītības un zinātnes ministrija, izskatot pieteicēja iesniegumu, 2015.gada 18.marta vēstulē Nr. 01-36/40-IP norādīja, ka viņam nav subjektīvo tiesību prasīt, lai tiktu pieņemts lēmums par atļauju strādāt par pedagogu, jo viņš sodīts par tīša smaga nozieguma izdarīšanu.

Pieteicējs vērsās tiesā ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, bet ar Administratīvās rajona tiesas 2016.gada 28.janvāra spriedumu pieteikums tika noraidīts.

[2] Izskatot pieteicēja apelācijas sūdzību, arī Administratīvā apgabaltiesa ar 2017.gada 13.februāra spriedumu pieteikumu noraidīja. Apgabaltiesas spriedums, pievienojoties rajona tiesas sprieduma motivācijai, pamatots ar to, ka ir konstatējami gan Izglītības likuma 50.panta 1.punktā minētie apstākļi, kas liedz pieteicējam strādāt par pedagogu, gan arī Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72.panta piektās daļas 1.punktā minētie apstākļi, kas liedz iespēju strādāt ar bērniem. Tiesa atzina, ka piemērojamās tiesību normas neparedz iestādei rīcības brīvību attiecībā uz izdodamā administratīvā akta satura noteikšanu.

[3] Pieteicējs ir iesniedzis kasācijas sūdzību, kura pārsvarā sastāv no tiesību normu un judikatūras citātiem bez sasaistes ar konkrētās lietas apstākļiem. Tāpat kasācijas sūdzībā izteikti vispārīgi paziņojumi, ka pieteicējs nepiekrīt spriedumā teiktajam, taču tie netiek tālāk izvērsti un pamatoti. Vienīgais no kasācijas sūdzības izsecināmais arguments ir tas, ka pieteikums esot iesniegts arī par ministrijas rīcību, neatbildot uz pieteicēja iesniegumu pēc būtības. Tādēļ ministrijas sniegtā atbilde esot bijusi jāvērtē kā prettiesiska faktiskā rīcība.

[4] Uzskatot, ka lietā jāpiemēro Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72.panta piektās daļas 1.punkts, bet ka minētā norma neatbilst Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 106.panta pirmajam teikumam (ciktāl tā nosaka absolūtu aizliegumu personai, kura sodīta par noziedzīgiem nodarījumiem, kas saistīti ar vardarbību vai vardarbības piedraudējumu, strādāt par pedagogu bērnu izglītības iestādēs), Senāts 2019.gada 28.februārī nolēma vērsties ar pieteikumu Satversmes tiesā. Taču Satversmes tiesa ar 2019.gada 27.marta lēmumu atteicās ierosināt lietu pēc Senāta pieteikuma.

[5] Izskatot pieteicēja 2019.gada 30.maija iesniegumu, kurā atkārtoti lūgts izsniegt atļauju strādāt par pedagogu, Izglītības kvalitātes valsts dienests 2019.gada 17.jūlijā pieņēma pieteicējam labvēlīgu lēmumu Nr. 2-07/17, ar kuru izsniedza pieteicējam atļauju, kas neparedz ierobežojumus attiecībā uz izglītības mērķgrupām.

Ņemot vērā minēto, dienests uzskatīja, ka faktiski ir zudis tiesvedības pamats, un lūdza Senātu izbeigt lietā tiesvedību.

Arī Izglītības ministrija pauda viedokli, ka tiesvedība lietā izbeidzama.

Savukārt pieteicējs iesniedza viedokli, kurā nepiekrita tiesvedības izbeigšanai, kā arī izvirzīja prasījumu par administratīvā akta atzīšanu par prettiesisku, jo tas nepieciešams atlīdzinājuma pieprasīšanai un līdzīgu gadījumu atkārtošanās novēršanai.

Motīvu daļa

[6] Senāts vispirms atbild uz pieteicēja kasācijas sūdzībā izteikto iebildumu.

Uzskatot, ka pieteicējam nav subjektīvo tiesību prasīt atļauju strādāt par pedagogu, Izglītības kvalitātes valsts dienests un Izglītības un zinātnes ministrija uz pieteicēja iesniegumu formāli sniedza atbildi, nevis pieņēma lēmumu.

Tomēr tas neietekmē lietā pieļaujamo prasījuma priekšmetu. Apgabaltiesa pieteicējam pamatoti norādīja, ka viņš iestādē vērsies ar mērķi panākt labvēlīga administratīvā akta izdošanu, nevis saņemt atbildi uz iesniegumu. Līdz ar to neatkarīgi no iestāžu atbildēm arī pieteikums tiesā bija izskatāms kā prasījums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, nevis kā prasījums par iestādes faktisko rīcību. Iestāžu atbildes uztveramas kā lietas ārpustiesas izskatīšanas rezultāts, kas deva pieteicējam tiesības vērsties tiesā. Attiecīgi tiesai, izskatot lietu pēc būtības, bija jāpārbauda, vai pastāv priekšnoteikumi pieteicējam labvēlīga administratīvā akta izdošanai. Taču jautājums, vai iestādei bija jāsniedz atbilde uz pieteicēja iesniegumu pēc būtības, nebija un nevarēja būt šīs lietas priekšmets iestādē, tādēļ arī tiesā tāds nebija jāizskata. Tādējādi pieteicēja kasācijas sūdzības arguments ir nepamatots.

[7] Senāts konstatē, ka Izglītības kvalitātes valsts dienests 2019.gada 17.jūlijā pieņēma lēmumu Nr. 2-07/17, ar kuru izsniedza pieteicējam atļauju, kas neparedz ierobežojumus attiecībā uz izglītības mērķgrupām. Līdz ar to pieteicēja prasījums, par ko iesniegts pieteikums šajā lietā, faktiski ir apmierināts, un šobrīd vairs nav nepieciešams lemt par pienākuma uzlikšanu iestādei izdot pieteicējam labvēlīgu administratīvu aktu, atļaujot strādāt par pedagogu.

Taču pieteicējs pauž viedokli, ka tiesvedība lietā turpināma, un izvirza prasījumu par administratīvā akta atzīšanu par prettiesisku, jo tas nepieciešams atlīdzinājuma pieprasīšanai un līdzīgu gadījumu atkārtošanās novēršanai.

[8] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 184.panta otrajai daļai pieteikumu par administratīvā akta atzīšanu par prettiesisku var iesniegt, ja tas ir nepieciešams atlīdzinājuma pieprasīšanai vai lai novērstu līdzīgu gadījumu atkārtošanos.

Lemjot, vai prasījums pieļaujams nolūkā novērst līdzīgu gadījumu atkārtošanos, tiesai jāpārbauda, vai pastāv pietiekami ticama iespēja, ka iestāde samērā tuvā laikā atkal varētu izdot tāda paša satura nelabvēlīgu administratīvo aktu vai ka samērā tuvā laikā tādos pašos tiesiskajos un faktiskajos apstākļos pieteicējs atkal varētu lūgt izdot tāda paša satura labvēlīgu administratīvo aktu un iestāde atkal varētu atteikties to izdot (*Senāta 2019.gada 30.aprīļa lēmuma lietā Nr. SKA-1199/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0430.A420248318.7.L) 5.punkts*).

Taču pieteicējs nekādā veidā nav pamatojis, ka iestāde tuvākajā laikā varētu atkārtoti atteikt izdot viņam atļauju strādāt par pedagogu. Ņemot vērā, ka iestāde atbilstoši tiesiskā regulējuma maiņai ir izdevusi pieteicējam labvēlīgu lēmumu, arī Senāts nesaskata ticamu iespēju, ka tā tuvākajā laikā varētu atkal izdot pieteicējam nelabvēlīgu lēmumu. Līdz ar to šajā ziņā pieteicēja viedoklis par nepieciešamību turpināt tiesvedību ir nepamatots un noraidāms.

Savukārt lemjot, vai prasījums par administratīvā akta atzīšanu par prettiesisku ir pieļaujams atlīdzinājuma pieprasīšanas nolūkā, nepieciešams novērtēt, vai pastāv objektīva saikne starp administratīvā akta tiesiskuma pārbaudi un eventuāli pieprasāmo atlīdzinājumu. Proti, tiesai jāpārbauda, vai tādi zaudējumi vai kaitējums, uz kādu persona norāda, objektīvi varētu izcelties no iestādes pieļautās kļūdas, kuras konstatējumu pieteicējs prasa. Tikai tad, ja konstatējams, ka pārsūdzētā administratīvā akta prettiesiskums vispārīgi varētu izraisīt pieteicēja norādītā veida zaudējumus vai kaitējumu, tad ir pamats atzīt, ka kritērijs – nepieciešamība atlīdzinājuma pieprasīšanai – ir izpildīts (*Senāta 2019.gada 28.februāra lēmuma lietā Nr. SKA-943/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0228.A420301615.6.L) 18.punkts*).

Pieteicējs norāda, ka iestādes vainas dēļ atbilstoši Ministru kabineta 2010.gada 26.janvāra noteikumiem Nr. 77 „Noteikumi par sporta speciālistu sertifikācijas kārtību un sporta speciālistam noteiktajām prasībām" viņam nepieciešams sertifikāts, lai varētu strādāt savā specialitātē. Pieteicējs arī uzskata, ka iestādei jau no 2018.gada 1.jūnija bija pienākums rīkoties atbilstoši Satversmes tiesas 2017.gada 24.novembra spriedumam lietā Nr. 2017-07-01. Tāpat pieteicējs norāda, ka viņš ir spiests atrasties necilvēcīgos apstākļos, ir aizskarts viņa gods un cieņa, apdraudēta viņa dzīvība un veselība, radušās smagas nelabvēlīgas nemantiskās sekas.

Senāts konstatē, ka pieteicējs jau atkal nav tuvāk raksturojis, kādā veidā viņš ir spiests atrasties necilvēcīgos apstākļos, kā tieši ir aizskarts viņa gods un cieņa, kā arī apdraudēta viņa dzīvība un veselība. Tomēr Senāts atzīst, ka pieteicēja norādītā iestādes iespējamā vilcināšanās ar labvēlīga administratīvā akta izdošanu varētu ierobežot viņa tiesības izvēlēties nodarbošanos, tātad tā vispārīgi var radīt personai nemantisku kaitējumu. Tādēļ prasījums par administratīvā akta atzīšanu par prettiesisku atlīdzinājuma pieprasīšanas nolūkā konkrētajā lietā ir pieļaujams.

[9] Administratīvā apgabaltiesa sava sprieduma rezolutīvajā daļā nav tieši lēmusi par pārsūdzētā administratīvā akta tiesiskumu, savukārt kasācijas instances tiesā nav pieļaujama jaunu prasījumu izvirzīšana. Tomēr faktiski apgabaltiesa spriedumā ir pārbaudījusi, vai iestāde ir tiesiski atteikusies izsniegt pieteicējam atļauju strādāt par pedagogu, tātad administratīvā akta tiesiskumu tā pēc būtības ir vērtējusi un atzinusi to par tiesisku. Līdz ar to Senātam jāpārbauda, vai šāds apgabaltiesas secinājums ir pareizs.

[10] Apgabaltiesa pieteicēja pieteikumu ir noraidījusi, konstatējot, ka pieteicējs sodīts par tīša smaga nozieguma izdarīšanu, kas saistīts ar miesas bojājumu nodarīšanu cietušajam.

Tā spriedumā atzinusi, ka ir konstatējami gan Izglītības likuma 50.panta 1.punktā minētie apstākļi, kas liedz pieteicējam strādāt par pedagogu, gan arī Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72.panta piektās daļas 1.punktā minētie apstākļi, kas liedz iespēju strādāt ar bērniem, savukārt piemērojamās tiesību normas neparedz iestādei rīcības brīvību attiecībā uz izdodamā administratīvā akta satura noteikšanu.

Apgabaltiesas 2017.gada 13.februāra sprieduma taisīšanas laikā Izglītības likuma 50.panta 1.punkts noteica, ka par pedagogu nedrīkst strādāt persona, kas sodīta par tīša noziedzīga nodarījuma izdarīšanu (neatkarīgi no sodāmības dzēšanas vai noņemšanas), izņemot gadījumu, kad pēc sodāmības dzēšanas vai noņemšanas Ministru kabineta noteikta institūcija, izvērtējusi, vai tas nekaitē izglītojamo interesēm, ir atļāvusi strādāt par pedagogu personai, kas bijusi sodīta par tīšu kriminālpārkāpumu vai mazāk smagu noziegumu.

Savukārt Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72.panta piektās daļas 1.punktā ir paredzēts, ka bērnu izglītības iestādēs nedrīkst strādāt personas, kuras sodītas par noziedzīgiem nodarījumiem, kas saistīti ar vardarbību vai vardarbības piedraudējumu, – neatkarīgi no sodāmības dzēšanas vai noņemšanas.

Senāts piekrīt apgabaltiesai, ka minētās normas pilnībā liedza strādāt par pedagogu personai, kura sodīta par tīša smaga vai sevišķi smaga nozieguma izdarīšanu, un strādāt bērnu izglītības iestādē personai, kura sodīta par noziedzīgu nodarījumu, kas saistīts ar vardarbību vai vardarbības piedraudējumu.

[11] Pēc apgabaltiesas sprieduma pieņemšanas tiesiskais regulējums ir mainījies.

Ar Satversmes tiesas 2017.gada 24.novembra spriedumu lietā Nr. 2017-07-01 Izglītības likuma 50.panta 1.punkts, ciktāl tas nosaka absolūtu aizliegumu personai, kura tikusi sodīta par tīšu smagu vai sevišķi smagu noziegumu, strādāt par pedagogu, atzīts par neatbilstošu Satversmes 106.pantam un spēkā neesošu no 2018.gada 1.jūnija.

Ņemot vērā šajā Satversmes tiesas spriedumā pausto, Saeima 2018.gada 20.septembrī pieņēma grozījumus Izglītības likumā, aizstājot 50.panta 1.punktā vārdus „ir atļāvusi strādāt par pedagogu personai, kas bijusi sodīta par tīšu kriminālpārkāpumu vai mazāk smagu noziegumu" ar vārdiem „un atļāvusi šai personai strādāt par pedagogu".

Likuma grozījumi stājās spēkā 2018.gada 18.oktobrī, un būtībā ar tiem tika noteikts, ka neatkarīgi no izdarītā noziedzīgā nodarījuma smaguma personai ir tiesības uz izvērtējumu, vai tās sodāmība nekaitēs izglītojamo interesēm.

Satversmes tiesa ar 2019.gada 27.marta lēmumu atteicās ierosināt lietu, pamatojoties uz Senāta pieteikumu par Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72.panta piektās daļas 1.punkta, ciktāl tas nosaka absolūtu aizliegumu personai, kura sodīta par noziedzīgiem nodarījumiem, kas saistīti ar vardarbību vai vardarbības piedraudējumu, strādāt par pedagogu bērnu izglītības iestādēs, atbilstību Satversmes 106.panta pirmajam teikumam. Satversmes tiesa šajā lēmumā norādīja, ka šobrīd situāciju regulē divas vienāda juridiskā spēkā tiesību normas, proti, gan Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72.panta piektās daļas 1.punkts, gan Izglītības likuma 50.panta 1.punkts, kurš pēc Satversmes tiesas 2017.gada 24.novembra sprieduma lietā Nr. 2017-07-01

pieņemšanas ir izteikts jaunā redakcijā un neatkarīgi no noziedzīga nodarījuma smaguma veida paredz individuālu izvērtējumu, vai personas sodāmība nekaitēs izglītojamo interesēm. Gadījumā, ja tiek konstatēta pretruna starp vienāda juridiska spēka tiesību normām, piemēro jaunāko tiesību normu, un Izglītības likuma 50.panta 1.punkta jaunā redakcija atspoguļo jaunu likumdevēja pieeju strīdus situācijas risināšanā, t.i., individuālu personas, kura vēlas strādāt par pedagogu, tostarp ar bērniem, izvērtējumu.

Tātad šobrīd tiesību normas vairs neparedz pilnīgu aizliegumu strādāt par pedagogu bērnu izglītības iestādē personai, kura sodīta par tīša smaga noziegumа izdarīšanu, kas saistīts ar miesas bojājumu nodarīšanu cietušajam. Tā vietā attiecīgajai personai ir tiesības uz pienācīgu izvērtējumu, vai tās sodāmība nekaitēs izglītojamo interesēm.

[12] Attiecīgu izvērtējumu nedz apgabaltiesa spriedumā, nedz iestāde savā pārsūdzētajā lēmumā (vēstulē) nav sniegusi. Taču, kā jau atzīts, tobrīd spēkā esošās normas tādu izvērtējumu nepieļāva. Turklāt jāņem vērā, ka atbilstoši Satversmes tiesas 2017.gada 24.novembra spriedumam lietā Nr. 2017-07-01 Izglītības likuma 50.panta 1.punkts, ciktāl tas nosaka absolūtu aizliegumu personai, kura tikusi sodīta par tīšu smagu vai sevišķi smagu noziegumu, strādāt par pedagogu, tika atzīts par spēkā neesošu tikai no 2018.gada 1.jūnija.

Satversmes tiesa atzina, ka, lemjot par brīdi, kad apstrīdētā norma zaudē spēku, jāņem vērā ne vien pieteikuma iesniedzēju, bet arī citu personu tiesības un intereses. Turklāt apstrīdētās normas atzīšana par spēkā neesošu nedrīkst radīt jaunus Satversmē noteikto pamattiesību aizskārumus. Tā atzina, ka šajā gadījumā ir nepieciešams un pieļaujams tas, ka Satversmei neatbilstošā norma vēl kādu laiku paliek spēkā, lai dotu iespēju likumdevējam pieņemt jaunu tiesisko regulējumu.

Senāts atzīst, ka situācijā, kurā tiesību norma ir atzīta par neatbilstošu Satversmei, bet tās spēka zaudēšana ir atlikta uz nākotni, saduras tiesiskuma princips un likuma varas jeb likuma ievērošanas princips. No vienas puses, tiesiskuma princips prasa, lai netiktu piemērotas normas, kuras neatbilst Satversmei. No otras puses, likums jāievēro arī tad, ja tas ne visai pilnīgi apmierina taisnīguma prasības. Tiesiskās drošības labad personai ir jāpakļaujas arī tādiem likumiem, kurus tā pati uzskata par netaisnīgiem. Kamēr tiesību norma ir spēkā, tā ir jāievēro vai pret to likumā noteiktā kārtībā jāceļ iebildumi. Konkrētajā gadījumā norma, kas tika atzīta par neatbilstošu Satversmei, nav tik acīmredzami netaisnīga, lai sabiedrības locekļiem tās pildīšanas rezultātā rastos apziņas konflikts. Jāņem vērā, ka vienas personu grupas interešu ierobežošana tika izdarīta, rūpējoties par sabiedrības interesēm kopumā. Tāpēc Senāts uzskata, ka konkrētajā lietā prioritāte ir piešķirama likuma ievērošanas principam iepretim tiesiskuma principam (*sal. Senāta 2004.gada 30.marta sprieduma lietā Nr. SKA-5/2004 (C10081702) 12.–18.punkts*).

Arī Satversmes tiesa 2017.gada 24.novembra spriedumā, samērojot skartās intereses, nav uzskatījusi par nepieciešamu revidēt tiesiskās attiecības, kuras izveidojušās līdz tās sprieduma spēkā stāšanās brīdim. Vēl vairāk, tā uzskatīja, ka likumdevējam pašam ir jāatrod piemērots veids, kā līdzsvarot iesaistītās intereses, tādēļ apstrīdētās normas spēka zaudēšanu noteica tikai no nākotnē gaidāma brīža, proti, 2018.gada 1.jūnija.

Tātad Izglītības likuma 50.panta 1.punkts, ciktāl tas noteica absolūtu aizliegumu personai, kura tikusi sodīta par tīšu smagu vai sevišķi smagu noziegumu, strādāt par pedagogu, līdz 2018.gada 31.maijam bija spēkā un bija jāpiemēro.

Ņemot vērā minēto, iestādes atteikums izsniegt pieteicējam atļauju strādāt par pedagogu bija tiesisks, bet vēlāka regulējuma maiņa nav iemesls atcelt apgabaltiesas spriedumu. Tā kā pārsūdzētais administratīvais akts bija tiesisks, nav konstatējama arī iestādes vaina tajā, ka pieteicējs esot bijis spiests iegūt papildu sertifikātu, lai varētu strādāt savā specialitātē, savukārt apgabaltiesai nebija iemesla uzskatīt, ka iestāde ir vilcinājusies ar atļaujas izsniegšanu.

[13] Pieteicējs izvirza arī argumentu, ka atbilstoši Satversmes tiesas 2017.gada 24.novembra spriedumam iestādei jau no 2018.gada 1.jūnija vajadzēja rīkoties un pieņemt viņam labvēlīgu lēmumu.

Pirmkārt, Senāts norāda, ka apgabaltiesas spriedums taisīts 2017.gada 13.februārī, tādēļ apgabaltiesai nebija iespējams vērtēt šo pieteicēja argumentu.

Otrkārt, pieteicējam jāņem vērā, ka, pieņemot grozījumus Izglītības likuma 50.panta 1.punktā, likumdevējs tomēr atstāja negrozītu Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72.panta piektās daļas 1.punktu. Līdz to tiesību normas skaidri un nepārprotami nenoteica, ka arī šajā normā minētajām personām ir tiesības saņemt izvērtējumu, vai to sodāmība nekaitēs izglītojamo interesēm. Par to, ka normas šajā ziņā nebija pietiekami skaidras, citstarp liecina tas, ka arī Senāts sākotnēji uzskatīja, ka attiecībā uz pieteicēju piemērojams Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72.panta piektās daļas 1.punkts, un vērsās Satversmes tiesā, lai tā izvērtētu šīs normas satversmību. Ņemot vērā šo apsvērumu, iestādei nevarēja rasties priekšstats, ka tai ir pienākums rīkoties un ka tās nerīkošanās varētu tikt uzskatīta par prettiesisku bezdarbību.

Savukārt pēc Satversmes tiesas 2019.gada 27.marta lēmuma pieņemšanas, kad Senāts uzaicināja Izglītības kvalitātes valsts dienestu sniegt atbildi, vai, ņemot vērā Satversmes tiesas lēmumā paustos apsvērumus, ir kāds šķērslis pārskatīt pieteicēja lietā pieņemto lēmumu, iestāde nekavējoties reaģēja un izskaidroja, ka tā principā pieļauj pieteicēja lietas atkārtotu izskatīšanu atbilstoši jaunajam regulējumam, ja vien no pieteicēja tiks saņemts attiecīgs iesniegums par izvērtēšanu, maksājumu apliecinošs dokuments, jo izvērtēšana ir maksas pakalpojums, un citi dokumenti, kuriem ir nozīme lietā, jo pagājuši vairāki gadi un iestādei nav zināmi vairāki apstākļi, kuri tai jāizvērtē saskaņā ar spēkā esošo regulējumu.

Tikai pēc šīs Senāta un iestādes sarakstes, kad Senāts aicināja pieteicēju darīt Senātam zināmu, vai viņš ir vērsies iestādē ar atkārtotu iesniegumu par atļaujas saņemšanu strādāt par pedagogu, pieteicējs vērsās iestādē ar iesniegumu un samaksāja par iesnieguma izvērtēšanu, kā to paredzēja tobrīd spēkā esošie Ministru kabineta 2014.gada 15.aprīļa noteikumi Nr. 195 „Kārtība, kādā tiek izvērtēts, vai atļauja strādāt par pedagogu personai, kas bijusi sodīta par tīšu krimināl pārkāpumu vai mazāk smagu noziegumu, nekaitēs izglītojamo interesēm".

Līdz ar to Senāts atzīst, ka pieteicēja uzskats par iestādes vilcināšanos ir acīmredzami nepamatots, tādēļ šā jautājuma nodošana izskatīšanai apgabaltiesai būtu procesuāli neefektīva.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta pirmās daļas 1.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2017.gada 13.februāra spriedumu, bet /pers. A/ kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

A. Kovaļevska A. Guļāns V. Krūmiņa